

LBRIS

We know
books

Laura Maria Lupașcu

*Relația cu
o personalitate
narcisistă*

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

1. Introducere – fata de la geam.....	11
2. Începutul relației.....	32
3. Bella, povestea merge prea departe.....	43
4. De la mit la realitate	59
5. Ema.....	72
6. La cabinet	97
7. Privind în față realitatea și în urmă proiecția	107
8. Înflorirea narciselor.....	117
9. Între două lumi	124
10. Capitolul nescris.....	133

1. Introducere – fata de la geam

„Ies din duș și o privesc cum stă îngândurată la geamul hotelului unde am înnoptat împreună. Este cu spatele la mine, dar îi simt privirea. Privește în golul etajului șapte unde ne aflăm. Fumează o țigară și trage adânc fumul albastrui. Este tristă , mereu tristă de la o vreme încoace și nu știu încotro se îndreaptă gândurile ei, dar zboară tenebros și repede. Știe că am venit în cameră, îmi aude pașii, dar nu se întoarce. O întreb ce ar vrea să facă în continuare și dă din umeri nehotărâtă.

O invit la o plimbare.

—Mi-ar face foarte bine să mă plimb puțin, îmi răspunde, fixându-mă cu privirea și căutând să ghicească ce urmează.

Adevărul este că nici eu nu știu ce urmează. Nu am nicio așteptare. Sunt dedicat momentului prezent, fără a face vreun plan și fără speranțe în ceea ce ne privește.

Mă tulbură și îmi creează o stare de tensiune ochii ei mari și triști. Și-au pierdut strălucirea în care mă oglindeam, iar ea este doar o umbră a ceea ce știam sau mai bine spus intuiam că este. Mă doare să o văd atât de pierdută în propriile gânduri, atât de înstrăinată de ea însăși și atât de palidă în comparație cu cea pe care am cunoscut-o cândva.

Mă lasă pe mine să trasez direcția sau locul în care mergem, spune că îi este indiferent ce facem sau încotro ne deplasăm. Simt nevoia unei cafele și ne așezăm la o masă pusă pe drum, comand două espresso și îmi place aerul nesofisticat al acestei dimineți în care bem cafeaua din pahare de carton. Nu știu ce să îi spun, iar ea rămâne tăcută, în timp ce își aprinde încă o țigară.

O întreb ce cărți a mai citit în ultima vreme. Discutăm despre meditații, despre Osho și îi place să îmi povestească istoria ashramului din Pune, aventura lui Osho în America, despre meditația dinamică și respirația holotropică pe care le-a încercat.

Sunt surprins să constat că vorbele ei nu mai trezesc în mine ecourile de altădată. Înainte mă atrăgea inteligența ei vie și cuvintele care știau să spună pe tonul potrivit, la momentul potrivit, mesajul potrivit. O consideram magnetică. Tonul sau timbrul ei s-a schimbat acum sau poate că ceea ce îmi spune nu mai are însemnătate pentru

mine. E doar o conversație simplă, fără interpretări sau reverberații pentru mai târziu. E doar o convorbire, relativ neinteresată și neantrenată din punctul meu de vedere.

Când îi sună telefonul și se depărtează, rămân la fel de impasibil ca și până atunci. Îmi îndrept atenția spre soarele de afară care îmi luminează fața și apoi studiez lent cei câțiva trecători care întâmplător își fac drum prin fața mesei unde sunt așezat. După o vreme apare la masă scuzându-se că a durat atât de mult. Nu mă interesează scuzele ei și consider că sunt de prisos oricum.

Ne continuăm drumul și decidem să ne înălțăm cu telecabina deasupra peisajului pe care l-am detestat încă de când am ajuns la hotelul ales în stupiditatea mea ca să fiu aproape de ea.

Această neinspirată alegere mi-a dat mult de furcă în planurile mele de vizitare a Londrei, căci zi de zi am pierdut mult timp schimbând trei sau patru metrouri ca să ajung spre centrul orașului și spre obiectivele care mă interesau. Dar îmi dorisem să fim cât mai aproape unul de celălalt atunci când am făcut rezervările la hotel, dorință care între timp s-a stins.

Peisajul este oribil și suntem amândoi surprinși atunci când cei cu care împărțim telecabina ne întreabă dacă

vrem să ne facă o poză împreună. Ne uităm mirați unul la altul și suntem de acord, mai mult din complezență. Cândva ne plăcea să ne privim chipurile în oglindă. Faptul că semănăm unul cu altul face ca imaginea noastră împreună să fie una plină de armonie și cumva simetrică. Dacă aș fi fost femeie, aș fi fost ea.

Când privesc pozele de pe telefon, constat că ochelarii de soare îmi sunt prea mari.

Locul unde ajungem este unul fad și lipsit de viață, deși am luat bilete doar dus. O parte din mine încă își dorește să se aventureze în necunoscut cu ea, să mă las surprins, deși peisajul în construcție lipsit de frumusețe este o reflectare a stării din interior.

Îi spun să ne îndreptăm spre metrou și să pornim spre centru. Ea încuviințează. O iau de mână și o aduc aproape de mine. Nu se împotrivese și se lasă lipsită de vlagă în voia mea. Se vede pe fața ei că îi este rău și e perfect justificată starea ei din moment ce cu o seară înainte a băut singură o sticlă de șampanie și s-a îmbătat ca să poată adormi. Am dormit dus și când m-am trezit, ea era lângă mine cu o față schimonosită de nesomn și mahmureală.

Uneori cred că gândește prea mult și face atât de multe scenarii și filme, încât o înțeleg că nu are nevoie de televizor. Probabil că mintea ei este mai agitată decât platourile de filmare ale unui film.

Metroul nu este foarte aglomerat și în timpul călătoriei mă ia în brațe. Este stingheră și nesigură în îmbrățișarea pe care mi-o dă, și totuși atingerea ei îmi produce o senzație plăcută. Îi zâmbesc și colțurile gurii se îndreaptă către ochi, care mă privesc și mă caută. Îi propun să fiu ghidul ei în Londra, iar ea se lasă în voia mea. În metrou, stă în fața geamului și o zăresc cu coada ochiului. E un chip frumos, văd asta, deși pare cumva neinteresant în acest moment pentru mine.

Ne îndreptăm spre podurile construite peste Tamisa și soarele este blând. Plimbarea noastră are un ușor aer romantic, deși nu este susținut decât de o ușoară strângere de mână sau de un sărut pe care i-l dau spontan pe creștetul capului.

Îmi este dragă chiar dacă știu că nu o doresc, chiar dacă am renunțat la orice vis în legătură cu ea. Știu că îi este mai bine fără mine și știu că sunt mai bine fără ea. Relația noastră este terminată, iar această zi, această plimbare este doar o reminiscență a unor planuri mai vechi care s-au concretizat în acest moment întrucâtva absurd pe care îl trăim acum, marcat de înstrăinarea între doi oameni care se iubesc, dar care au renunțat la orice fantezie de natură romantică.

Privim în zare către poduri. Mereu m-au fascinat intenția cu care oamenii au construit aceste punți de

legătură și dorința de unitate, de apropiere. Cândva i-am scris o poezie după ce am făcut dragoste și am avut această revelație a apropierii indusă de poduri. Preț de câteva secunde am alunecat din nou în visare și în trecut, dar mă focusez acum spre prezent, spre clipa aceasta care nu mai seamănă cu lirismul momentului de care vorbeam.

Am în minte exact locul unde intenționez să luăm prânzul și încă de când am ajuns în acest oraș și mi s-a povestit de aceste restaurante, mi-am dorit să merg acolo cu ea. Este ziua de Paște și sunt multe rezervări făcute pentru celebrare, totuși, găsim într-unul dintre restaurantele deschise două locuri aproape de geam ca să privim de la o înălțime impresionantă orașul.

Alegem să împărțim un platou cu fructe de mare și mă încântă această inițiativă venită din partea ei.

Nu știu dacă vinul sau mâncarea a făcut ca această masă să aducă emoții noi în inima mea, dar în timpul petrecut acolo, o simt din nou aproape, tensiunea dintre noi dispare și o stare de bine se instalează ușor și autentic între noi. Râde la glumele mele, surprind și eu tonul amuzat.

Picioarele noastre se lovesc unul de altul și constat că pozele pe care le-am făcut împreună au ca personaje doi oameni ai căror ochi lucesc.

—Pe unde ai mai călătorit în Europa? Unde ți-a plăcut? o întreb, știind că a călătorit mult de-a lungul timpului.

—Mi-a plăcut în sudul Italiei, cred că îmi doresc la un moment dat să locuiesc acolo. Mă gândesc că în câțiva ani, zece ani sau poate mai puțin, mă voi muta acolo. Îți spun asta ca să știi unde mă găsești, spuse zâmbind.

Savurez intens preparatele gătițe migălos și senzația de plăcere se răspândește încet în corpul meu. I-am decorticat un crevet și îl pun în farfuria ei. Mi-a spus că este sătulă, deși sincer încă sunt surprins cât de puțin mănâncă însoțitoarea mea.

—Mănâncă, scumpo, că e sănătos! i-am replicat încântat, cu zâmbetul pe buze.

Râde cu poftă la remarcă mea și o amuză atât de teribil, încât a râs minute în șir și a repetat-o deseori în cursul zilei. Îmi place să o aud râzând și să văd că nu mai luptă cu gândurile ei, ci se lasă în voia momentului. Nu o mai văzusem așa de mult.

Lumina din restaurant și zâmbetul ei; răsunetul râsului îmi amintea din nou de ea, de cea pe care o iubesc și care era acum în toată splendoarea ei în fața mea.

Drumul spre ieșire are holurile întunecate și o văd în lumina difuză cum se năpustește asupra mea și mă îmbrățișează, mă sărută plină de iubire și de dorință,

lăsându-se dusă de valul sentimentelor care încep să se dezmorească.

Zâmbim amândoi, iar trupurile noastre se lipesc unul de altul în timp ce pășim spre scările rulante, unde mă așez în fața ei invitând-o să mă îmbrățișeze.

Clipele de acum și cele ce vor urma sunt din momentele în care orice luptă cu tine însuși sau cu o idee, cu un concept sau cu o durere ia sfârșit. E un moment în care te predai și te bucuri pur și simplu de clipă, de prezent, iar viața capătă acea intensitate și fluiditate pe care o cunosc copiii când explorează curioși un nou drum. Aceasta este starea mea de acum, probabil și a ei. Fața îi este luminoasă și ochii ei îndrăgostiți mă cuprind în căldura ce o emană.

Știu că este imposibil, dar îmi doresc să pot opri timpul. Aș alege ca sfârșitul tuturor timpurilor să vină acum și să ne surprindă în aceste momente de bucurie de a fi unul alături de celălalt. Undeva știm amândoi că aceste clipe se vor sfârși și poate tocmai de aceea le gustăm amândoi atât de intens.

Sufletul meu capturează fiecare secundă și creează memorie. Ea e lângă mine și este numai a mea, există doar pentru mine, fiecare clipă îmi este dedicată doar mie. Sufletele ne ajung din urmă și dansăm pe străzi, corpul meu dorește să se miște, să danseze din plin în acest

moment când totul este perfect. Sunt cu ea, cu iubita mea dintotdeauna și asta este tot ceea ce contează pentru mine acum. E muzică și poezie în inimă, e frumos și căldură, și iubire. Mă simt, în sfârșit, acasă atunci când o privesc.

O sărut și simt cum căldura ei mă cheamă, energia ei strigă numele meu. Vreau să o descompun în părți minuscule și să o asimilez, să o simt atât de aproape de mine încât să o inspir. O strâng în brațe până când simt că mă părăsesc puterile. Știu că îi place acea strânsoare, căci la un moment dat, într-o seară, înainte de a se dezbrăca, mi-a spus:

—Strânge-mă cât poți de tare, strânge-mă și să nu îmi mai dai drumul.

Am strâns-o cât am putut de tare și atunci, la fel ca și acum, dar i-am dat drumul, nu am putut să o țin.

O țin în brațe cu toată forța, dorind parcă să simtă atât durerea, cât și toată iubirea mea.

O iubeam, la fel cum o iubesc și acum și probabil că o voi iubi mereu. Ea e fata de la geam, care mă așteaptă, imaginea vie din visul care m-a condus la ea să o recunosc. Dar nu știu dacă mă voi mai întoarce vreodată la ea sau nu.

E multă durere acum când scriu, geamul e încetoșat, iar ea probabil că a plâns mult. Ochii căprui ai iubitei mele din așternuturi albe sunt mai strălucitori ca niciodată.

Se înserează și îmi doresc ca ziua aceasta să nu se termine niciodată. Pornim spre o terasă și găsim una întocmai pe gustul nostru. Ne așezăm unul în fața celuilalt și ne privim. Îmi spune «dragostea mea», iar eu tresar ori de câte ori aud asta.

Comand vinul meu preferat, iar ca aperitiv aleg să începem să ne răsfățăm cu stridii. Ni se servesc cele mai bune stridii, aduse din Scoția, care au fost formate în 3 sau 4 ani, aduse pe un platou plin de gheață așezat în fața noastră.

Iubita mea zâmbeste și spune că nu îi plac stridiile, dar că astăzi mă va însoți în această experiență gustativă.

—Iei stridia, o pui sub limbă și o ții acolo câteva secunde, apoi muști din ea.

După ce îmi termin cuvintele, încep acest festin care mă revigorează la un nivel senzorial atât de intens, încât îmi provoacă o senzație de plăcere vecină cu orgasmul.

Ea mă privește cu un zâmbet larg și apoi urmează aceiași pași, însă fața ei se strânge și se strâmbă în cea mai pură formă de dezgust.

—Nu îți place?

—Deloc! Are un gust oribil...

Îi fac poze fără să știe și îi surprind acele microexpresii prin care observ stările, dansul trecerii de la o emoție la alta și studiez mișcarea mușchilor de pe fața ei cum se contractă și se relaxează în timp ce stă în fața mea. Energia dintre noi devine din ce în ce mai catifelată și mai fină și o inspir puternic, așa cum ea îmi inspira adineauri respirația și o ținea în pieptul ei.

—Vreau să păstrez scoica, îmi place cum arată. E atât de pură, de... puternică. Vrei și tu una?

Încuviințez și aleg una care să o completeze pe a ei.

Mă simt în largul meu și mă deschid, povestindu-i despre intențiile mele viitoare, despre planurile mele, deși mă feresc de ceva vreme să o includ și pe ea în ele. Totuși îmi este greu să mă abțin să spun:

—Dacă în Scoția sunt stridii atât de bune, putem pleca peste weekend la Londra, mâncăm niște scoici și apoi ne întoarcem. Nu e un plan bun?

Nu răspunde invitației mele. O privesc intens în ochiul stâng și în micile contracții ale pupilei îi simt bătaia inimii. Am senzația că pătrund în interiorul ei și simt iubirea aceea pură, intactă, perfectă, adevărată care mă unește de ea acum și mereu.